

академик Г. С. Поспелов препоручује јер је у њој осветљено низ важних проблема управљања као и проблема у вези са доношењем одлука. Изричито се истиче да ће „совјетски читалац несумњиво имати користи од читања ове књиге, одабирајући све оно што се може применити под нашим условима“ (стр. 13). Сви ови преводи америчких дела по својој садржини могу бити од користи за југословенске читаоце а посебно за оне који ове књиге теже могу читати у оригиналу.

Д. Б. Денковић

КУРС ДЛЈ ВИСШЕГО УПРАВЛЕНЧЕСКОГО ПЕРСОНАЛА. СОКРАЩЕННЫЙ ПЕРЕВОД С АНГЛИЙСКОГО. Издањество „Економика“, Москва, 1971, 806 стр.

Ово је дело први пут објављено у Сједињеним Америчким Државама 1964 а друго неизмењено издање 1967. године. У оригиналу има шест књига али је у Совјетском Савезу објављена у скраћеном издању. Ваља одмах нагласити да је овај превод „Курса за виши руководећи кадар“ и од стране научног редактора овог издања др. В. И. Терешченко (В. И. Терешченко) у предговору означен као најауторитативније дело у области ове врсте које је објављено у Сједињеним Америчким Државама (стр. 5). У предговору руског издања се истиче да материјал изложен у америчком издању није довољно систематски распоређен; да у многим деловима књиге има разних гледишта о истим проблемима јер је у писању овог курса учествовало више писаца. Међутим, у предговору руског издања се истиче да су амерички редактори изричито подвукли да су тежили да избегну опасност која се увек појављује при анализи метода управљања а наиме тенденцији да се апстрактним принципима замагли стварност управљања у пракси. С тога су амерички редактори и подвукли „намерно смо свели теорију до минимума, претпостављајући томе да наша излагања усредсреде пажњу на то ко постаје руководилац, како се постаје руководилац и зашто постоје руководиоци.“ (стр. 5).

У предговору руског издања редактор истиче да дело у оригиналу на енглеском језику има мало научних опредељења и да се осећа класна суштина науке о организацији и управљању. Међутим, редактор истиче да је још В. И. Лењин више пута подвукао да „никако није зазорно и никада се не би требало стидети или бојати да се користи вековима нагомилано искуство капиталиста и да је с тога неопходно узети из њега све што може допринети изградњи нашег система“. У том духу је, истиче редактор руског издања, В. И. Лењин подвлачио још 1923 године да је потребно расписати конкурс за састављање уџбеника о организацији рада и посебно руководећег кадра, упозоравајући да ако нико у земљи није у стању то да учини да се тада одмах преведе више иностраних уџбеника (стр. 6). Држећи се ових начела, научни редактор руског издања је скратио америчко издање и поделио га у три дела:

Први део обухвата „Образовање руководећег кадра и побољшање управних служби“; Други део „Руководиоци и произвођања“, по мишљењу руског редактора „садржи много општих правила која могу бити коришћена независно од социјалног система друштва“. Трећи део посвећен је организацији пословања у коме се излаже о ефикасности америчког бизниса. Преведен је и део о организацији финансијске делатности, о правним проблемима бизниса и део са саветима који су намењени руководиоцима како да што боље одговоре својим задацима.

У закључку свог предговора др В. И. Терешченко истиче да наука о организацији и управљању у целини има задатак: да прошири видик сваког руководиоца у области управљања; да га информише о различитим

методима за решење могућих организационо-управљачких проблема; да га научи да одређује циљеве и научно анализира тешкоће које ометају остварење одређеног циља и поред осталог најзад, наоружати га познавањем начела, чињеница, норми и стања која се морају имати у виду при доношењу различитих одлука — јер су решења неминовно разнообразна и непоновљива као што је разнообразан и непоновљив и сам живот. На крају закључује да за читаоца који тако прилази проучавању науке о организацији и управљању ова књига може несумњиво бити драгоцен извор корисних информација, мисли, идеја и нових тумачења и да с тога озбиљно допуњава совјетску литературу у области организације и управљања. Овај превод може бити од користи за југословенске руководеће кадрове и стручњаке управних наука.

Д. Б. Денковић

Г. И. Петров: СОВЕТСКОЕ АДМИНИСТРАТИВНОЕ ПРАВО. ЧАСТЬ ОБЩАЯ. Издательство Ленинградского университета, 1970, 304 стр.

Г. И. Петров, професор Управног права Лењинградског правног факултета заједно са својим сарадницима Н. Д. Поборчaja, А. П. Коренев, Е. А. Чеканова и В. Д. Сорокин у овом делу даје уџбеник општег дела управног права у коме су теоријски изложени основни институти совјетског управног права. Уџбеник је изложену материју поделио у пет делова: Појам и начела совјетске државне и друштвене управе (I); Предмет и систем совјетског управног права у систему права и науци (II); Субјекти управноправних односа (III); Форме и методи совјетске државне управе (IV). Контрола извршења и обезбеђења законитости у совјетској државној и друштвеној управи (V).

Узимајући да су увек субјекти управе људи и њихове заједнице, у овом уџбенику се пре свега истиче да објекти управе могу бити: 1) људи и њихове заједнице (социјална управа); 2) живи и природни организми (биолошка управа); 3) машине (техничка управа). Истиче се да су сви ови наведени видови управљања узајамно повезани, иако се разликују, али је социјална управа неопходан услов и претпоставка за биолошку и техничку управу. Начелно се социјална управа разликује од осталих наведених видова управе јер се она остварује путем убеђивања и вољом оних којима се управља. Социјална управа како истиче проф. Г. И. Петров у Совјетском Савезу остварује се на основу марксистичко-лењинистичке науке. По карактеру, методама и по садржају дели се на два узајамно повезана дела: државни и друштвени. (стр. 3—4).

Посебно се подвлачи да је специфичност форми совјетске државне делатности изражена још од В. И. Лењина када је истицао: „за успешну управу неопходно је, поред способности за убеђивање, поред способности за победом у грађанском рату, способност *практично организовати*“. Према томе проф. Г. И. Петров истиче да се државна управа односно извршна и наредбодавна као и управна делатност састоји у практичној организацији остваривања задатака и функције државе, у спровођењу у живот закона и других одлука државних органа власти у свакодневном руковођењу процесима привреде, културе и безбедности државе, у циљу изградње комунистичког друштва (стр. 5—6). С друге стране, структура и форме делатности друштвених организација је различита и по улози и месту у совјетском политичком систему. Органи државне управе ослањају се на развијени систем многобројних друштвених организација, добровољних друштава и самосталних организација које у разноврсним формама активно учествују у управљању делатностима друштва и државе. Стога проф.